

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: G. T. N., narozený X, státní příslušnost X (dále jen X), tohoto času
bytem X,
zastoupený: Mgr. Petr Václavek, advokát, Opletalova 1417/25, 110
00 Praha,

proti

žalovanému: Ředitelství služby cizinecké policie, IČ 00007064, se sídlem Olšanská
2, 130 51 Praha 3,

v řízení o žalobě ze dne 2.5.2023 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28.3.2023 č.j. CPR-
3761-2/ČJ-2023-930310-V223,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 2.5.2023 soudu doručenou prostřednictvím datové schránky téhož dne se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 28.3.2023 č.j. CPR-3761-2/ČJ-2023-930310-V223, jehož kopie byla připojena a jímž bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád v platném znění (dál jen **správní řád**), zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání

a eskort (dále jen **správní orgán I. stupně** či **PČR**), vydané pod č.j. KRPK-80599-70/ČJ-2020-190022 dne 17.11.2022, kterým byla žalobci uložena povinnost opustit území členských států Evropské unie (dále jen **EU**) podle ustanovení § 50a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**).

2. V žalobě žalobce nejprve uvedl, že napadené rozhodnutí nepřiměřeným způsobem zasahuje do jeho soukromého a rodinného života, přičemž tento zásah není dostatečným způsobem zohledněn. Dle něho tak napadené rozhodnutí odporuje požadavkům zákona a mezinárodních smluv, jimiž je Česká republika (dále jen **ČR**) vázána a dále namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí z hlediska posouzení zájmu jeho nezletilých dětí. Napadené rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu I. stupně postrádají bližší posouzení dopadů do jeho soukromého a rodinného života. Prvostupňové rozhodnutí v podstatě pouze shrnuje trestní minulost žalobce, z níž dovozuje nízkou míru jeho integrace v ČR, přičemž téměř zcela pomíjí existenci silných rodinných vazeb. V napadeném rozhodnutí pak rovněž nejsou rodinné vazby blíže zkoumány a žalovaný taktéž obsáhle a opakovaně poukazuje na trestní minulost žalobce. Žalobce především postrádá posouzení dopadu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života a do života jeho manželky, nezletilých dětí, sourozenců a rodičů, když jeho rodinné zázemí v ČR je značně rozsáhlé a naopak v zemi původu žádné vazby nemá a nemá se tudíž kam vrátit. Správní orgán I. stupně však toto jeho tvrzení odmítl s odůvodněním, že s ohledem na dětství strávené v zemi původu bude žalobce schopen se zapojit do společnosti a začít v ní plnohodnotně žít. Žalobce k tomuto uvedl, že sice je schopen v zemi původu přežít, bude však přes polovinu světa odloučen od své ženy, dětí, rodičů a sourozenců. Toto odloučení nebylo dle žalobce řádně zváženo, a to ani v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ani v rozhodnutí žalovaného. K tomu žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) ze dne 25.5.2016, č.j. 1 Azs 81/201-36, či ze dne 28.2.2014, 5 As 102/2013. Dále odkázal na rozsudek NSS ze dne 28.3.2017 vydaný pod č.j. 7 Azs 24/2017-29, ve kterém se NSS přiklonil k názoru Městského soudu v Praze stran povinnosti posuzovat dopady do soukromého a rodinného života v řízení o povinnosti opustit území členských států EU.

Žalobce dále nesouhlasil se závěrem žalovaného, že s ohledem na znění čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod postačí, aby došlo k naplnění jen jedné z podmínek, za nichž lze do soukromého a rodinného života osob zasáhnout, tj. podmínky zákonnosti a důležitého veřejného zájmu, veřejného zdraví či veřejné bezpečnosti. Uvedený závěr žalobce považuje za nesprávný. Za prvé z důvodu, že spojka „a“ je slučovacího charakteru, z čehož vyplývá spíše nutnost kumulativního naplnění obou uvedených podmínek, nikoli pouze jediné. Zároveň je pak třeba poukázat na skutečnost, že výklad žalovaného by mohl vést k absurdním situacím, kdy by bylo možno zasáhnout do soukromého a rodinného života osob pouze z důvodu veřejné bezpečnosti, a to bez zákonného zmocnění. Jen stěží lze dovodit, že by tento výklad měli autoři Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod na mysli. Tím spíše je tedy třeba považovat ust. čl. 8 Úmluvy za požadavek kumulativního splnění obou podmínek (tj. zákonnosti i veřejné bezpečnosti). Jelikož pak dle dlouhodobé judikatury NSS nelze nelegální pobyt cizince na území sám o sobě považovat za narušení veřejného pořádku, považuje žalobce uvedený argument žalovaného za irrelevantní. V napadeném rozhodnutí je přiměřenost dopadů do soukromého rodinného života jak žalobce, tak jeho rodinných příslušníků, posouzena spíše šablonovitě s odkazy na judikaturu a předchozí správní praxi. Naopak zcela chybí bližší posouzení skutkových okolností, na jehož základě by bylo možno učinit závěry o situaci

rodiny žalobce a dopady do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodinných příslušníků tak řádně zhodnotit

Následně žalobce namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatečné zhodnocení zájmu jeho nezletilých dětí. Napadené rozhodnutí obsahuje pouze formální a paušalizované zhodnocení rodinné situace, dle kterého matka zvládne zastat péči o děti o obstarání rodinné domácnosti sama, případně s pomocí příbuzných. Zájem nezletilých dětí na setrvání s otcem pak není nijak blíže posuzován, ani se mu správní orgán I. stupně či žalovaný hlouběji nevěnují. Poměry dětí nebyly podrobněji zjišťovány, stejně tak byl odmítnut návrh žalobce na vyžádání stanoviska příslušného Odboru sociálně právní ochrany dětí (dále jen **OSPOD**). Žalobce v souvislosti s touto námitkou odkázal také na odůvodnění návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě. Rovněž odkázal na čl. 9 Úmluvy o právech dítěte, dle něhož má dítě právo na styk se svým rodičem, přičemž k oddělení od rodiče smí dojít jen za výjimečných okolností. Žalobce nesouhlasil s výkladem správního orgánu, který k ustanovení čl. 9 v podstatě uvedl pouze to, že odloučení dítěte od rodičů je dle tohoto ustanovení možné. Dále pak žalovaný správní orgán ve svém rozhodnutí konstatoval, že zde zcela převažuje veřejný zájem na vycestování žalobce z ČR, ale v čem tento veřejný zájem spočívá, však již rozhodnutí nedefinovalo. Proto je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, jelikož není srozumitelným způsobem posouzen zájem nezletilých dětí žalobce, ani není srozumitelně vyjádřeno, na základě čeho dospěl žalovaný k přesvědčení, že zde převažuje zájem na uložení povinnosti opustit území členských států EU. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného v celém rozsahu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení a zároveň požádal soud o přiznání náhrady nákladů řízení.

3. **Žalobce společně s žalobou také žádal o přiznání odkladného účinku žalobě.** Jeho návrh byl zamítnut pravomocným usnesením zdejšího soudu ze dne 2.6.2023, č.j. 16 A 14/2023 – 61.
4. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 28.3.2023 č.j. CPR-3761-2/ČJ-2023-930310-V223** bylo podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně vydané pod č. j. KRPK-80599-70/ČJ-2020-190022 dne 17.11.2022, kterým byla žalobci uložena povinnost opustit území členských států EU podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, jak uvedeno v bodě 1. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí mimo jiné vyplývá, že ze spisového materiálu bylo zjištěno, že rozhodnutím správního orgánu I. stupně byla žalobci uložena podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců povinnost opustit území členských států EU a současně podle mu byla stanovena doba k opuštění území členských států EU do 60ti dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Důvodem pro vydání uvedeného rozhodnutí bylo zjištění, že cizinec v období od 6.11.2020 do 11.11.2020, po uplynutí platnosti výjezdního příkazu, pobýval na území ČR bez platného oprávnění k pobytu.

Žalovaný přezkoumal napadené rozhodnutí a průběh správního řízení vedeného správním orgánem I. stupně, a při svém rozhodování vycházel zejména z následujících podkladů: napadené rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území členských států EU, vedené pod č. j. KRPK-80599-70/ČJ-2020-190022, ze dne 17.11.2022, odvolání žalobce proti uvedenému rozhodnutí podané dne 6.12.2022 a doplněné o odůvodnění dne 20.12.2022, ostatní spisový materiál vedený pod č.j. KRPK-80599/ČJ-2020-190022, a výsledky lustrace v informačních systémech Policie ČR.

Dále žalovaný posoudil spisový materiál týkající se uvedeného správního řízení ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu, a k hledisku zákonnosti konstatoval následující. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno na základě správných skutkových zjištění. Vytýkané protiprávní jednání žalobce bylo vymezeno zákonným způsobem, bylo správně

definováno jako neoprávněný pobyt na území ČR naplňující podmínky pro vydání rozhodnutí dle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť s ohledem na soukromé a rodinné vazby učinil správní orgán I. stupně závěr, že rozhodnutím o uložení správního vyhoštění z území členských států EU by bylo nepřiměřeně zasazeno do rodinného a soukromého života účastníka řízení a jeho rodinných příslušníků. Doba k vycestování z území členských států EU byla stanovena v maximální možné délce, tj. 60 dnů, kterou umožňuje § 50a odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně se zabýval rovněž otázkou přiměřenosti napadeného rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU, přičemž dospěl k závěru, že rozhodnutí správního I. stupně je přiměřené z hlediska dopadu na soukromý a rodinný život žalobce. Skutečnosti, ze kterých vycházel, mají oporu ve spisovém materiálu a své úvahy a závěry jednoznačně popsal na str. 5 a 6 v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu.

Žalovaný doplnil pobytovou historii žalobce a skutečnosti vyplývající ze spisového materiálu, které jsou relevantní k posouzení zákonnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalobce se sám dostavil z důvodu vyřešení svého neoprávněného pobytu, což nikterak nesnižuje společenskou škodlivost protiprávního jednání, neboť věděl, že pobývá na území ČR a musel tedy předpokládat, že z důvodu nevlastnění pobytového oprávnění bude muset území ČR (potažmo území členských států EU) opustit. V tomto ohledu žalovaný uvedl, že rodinné a soukromé vazby jakéhokoli cizince, který není držitelem pobytového oprávnění, nemůžou toto pobytové oprávnění nahradit a nelze ani očekávat, že na základě těchto vazeb bude cizincům tolerován neoprávněný pobyt. Tímto postupem by správní orgány postupovaly zcela v rozporu s právním řádem ČR. Zákon o pobytu cizinců zcela jasně stanoví podmínky, za kterých je cizinec oprávněn k pobytu na území ČR a rodinné nebo soukromé vazby touto podmínkou nejsou. K pobytové historii ve věci porušování veřejného pořádku, který je poměřován v rámci posuzování přiměřenosti dopadů do rodinného a soukromého života žalovaný také doplnil, že žalobce páchal trestnou činnost již před narozením svých dětí, kdy byl v roce 2014 Okresním soudem v Chebu rozsudkem 3 T 19/2013 odsouzen za úmyslný trestný čin dle § 283 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, k podmíněnému trestu v délce 1 roku, se zkušební dobou 2 roky. Ve zkušební době se žalobce opakovaně dopustil úmyslného trestného činu dle § 283 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb. (tj. *nedovolená výroba a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy*) a byl mu v roce 2015 rozsudkem Okresního soudu v Chebu č.j. 7 T 59/2014 uložena úhrnný trest s odnětím svobody podmíněně 3 roky se zkušební dobou 4 roky. V roce 2016 byl žalobce dále rozsudkem Okresního soudu v Chebu č.j. 4 T 28/2016 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Plzni č.j. 50 To 469/2017 odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 6 měsíců. V roce 2019 následují rozsudky Krajského soudu v Plzni č.j. 4 T 17/2017 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze č.j. 15 To 24/2019, které v rozhodnutí správního orgánu I. stupně uvedl, jimiž byl žalobce odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 54 měsíců. Z výše uvedeného je jednoznačné, že protiprávní jednání žalobce nespočívá pouze v jeho nelegálním pobytu, ale i páchání úmyslné trestné činnosti, což jednoznačně představuje nebezpečí pro veřejný pořádek. Jelikož se jedná o opakované úmyslné trestné činy, které žalobce páchal před narozením svých dětí i po jejich narození, tak nemůže ani žalovaný dospět k jinému závěru než, že v tomto případě ochrana veřejného pořádku převáží rodinné a soukromé vazby žalobce na území ČR a rozhodnutí správního orgánu I. stupně je rozhodnutím přiměřeným. Žalovaný zastává názor, že rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU představuje vždy určitý zásah do soukromého nebo rodinného života cizince, a proto je třeba

v každém individuálním případě posuzovat proporcionalitu mezi veřejným zájmem na ukončení protiprávního jednání a zájmem nad ochranou jeho soukromého a rodinného života. V zájmu cizinců je, aby dodržovali zákony a právní předpisy platné pro území našeho státu, pokud chtějí požívat jeho plné ochrany. V opačném případě musí nést pro ně jistě nepříjemné následky. V tomto případě jednoznačně převládl veřejný zájem na ukončení protiprávního jednání nad zájmem ochrany soukromého a rodinného života. Žalovaný neshledal zásah v nepřiměřené intenzitě jednak z toho důvodu, že do této sféry bylo již citelně zasaženo odsouzením a výkonem trestu odnětí svobody v délce více než 3 let, kdy žalobce ztratil výraznější vliv na chod rodiny, vývoj svých dětí a byla oslabena citová vazba dětí k němu, stejně jako byla oslabena vazba k ostatním rodinným příslušníkům. Co se týče péče o děti, žalovaný poukázal na výsledky účastníků řízení. Manželka žalobce uvedla, že v době jeho nepřítomnosti se na péči, výchově a finančním zabezpečení částečně podíleli kromě ní i rodiče žalobce. Bylo podotknuto, že žalobce nastoupil do výkonu trestu odnětí svobody v době, kdy dětem byly 3 a 18 měsíců (od 12.6.2017 do 6.10.2022), tedy v době nutné celodenní a nepřetržité péče. Jelikož v současné době je dětem 6 a 7 let, lze s ohledem na minulost usuzovat, že o výchovu a péči bude ze strany manželky žalobce a za případné pomoci ostatních rodinných příslušníků, po dobu nepřítomnosti žalobce postaráno, neboť jak uvedla jeho manželka, rodiče žalobce stále hodně pomáhají s výchovou dětí a podílí se i na finančním chodu rodiny. Co se týče role manžela v domácnosti, uvedla pouze v obecné rovině, že se stará o domácnost a děti. Z vyjádření manželky žalobce o současném chodu rodiny je dále patrné, že dočasné odloučení žalobce z důvodu výkonu trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky nevedlo k rozpadu rodiny nebo ztrátě citových vazeb mezi rodinnými příslušníky. Ohledně své role v rodině se vyjádřil i žalobce, který kromě obecné roviny (starost o děti a domácnost) uvedl, že s rodinou chodí na procházky. Oproti tomu neuvedl žádné činnosti spočívající výhradně na jeho osobě, které prokazují nepostradatelnou každodenní péči o děti. Z vyjádření žalobce dále vyplývá, že v době výkonu trestu odnětí svobody se o děti starala manželka, pomáhal otec žalobce a děti měly i českou chůvu. Dále žalobce uvedl, že vlastní živnostenské oprávnění, prodává textil ve stánku a pomáhá svým rodičům na trhu, kteří naopak nepožadují po jeho rodině peníze za ubytování. Ze samotného vyjádření žalobce je patrné, že se rodina dokázala vyrovnat s jeho nepřítomností.

Jelikož žalobce ani jeho manželka neuvedly žádné skutečnosti, které by prokazovaly, že děti jsou výhradně závislé na žalobci, je žalovaný toho názoru, že v tomto případě nejsou dány skutečnosti, které by odůvodňovaly nezbytnou přítomnost žalobce na území ČR a nemožnost vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU z důvodu nepřiměřeného zásahu do rodinného a soukromého života účastníka řízení nebo jeho rodinných příslušníků. Dle žalovaného je tak péče a výchova dětí v mnoha ohledech jednodušší a to minimálně s ohledem na věk dětí, které již jsou zcela jistě v určitých činnostech samostatnější než v době výkonu trestu odnětí svobody žalobce. O děti bude zcela určitě řádně postaráno i bez přítomnosti žalobce a děti nebudou vystaveny stresové situaci způsobené dlouhodobým pobytem v neznámém prostředí způsobené možným vycestováním rodiny do Vietnamu. Výše uvedený závěr učinil žalovaný i s ohledem na to, že zásah do rodinných práv se zásadně nemusí lišit od způsobu rodinného života, jaký žalobce vedl době výkonu trestu. Skutečnost o výdělečné činnosti a výpomoci rodičům ne zcela odpovídá nepostradatelné každodenní péči o děti a domácnost ze strany žalobce.

Žalovaný dále uvedl, že žalobce pouze svým vlastním jednáním a konáním, které mělo za následek zrušení trvalého pobytu na území ČR a ukončení 20-letého pobytu v ČR, ovlivnil budoucí život celé své rodiny a sám se připravil o možnost po propuštění pečovat a

vychovávat své děti. Žalobce upřednostnil páčání trestné činnosti nad rodinnými zájmy a musel tak přepokládat, že tato skutečnost bude mít negativní dopad do rodinného a soukromého života i po vykonání trestu odnětí svobody. Tou je ztráta pobytového oprávnění a dočasné odloučení od rodinných příslušníků, popřípadě rozhodnutí kde a jakým způsobem budou realizovat svůj rodinný život. Současně si měl být vědom skutečnosti, že páčáním trestné činnosti bude mít obtížnější postavení při žádosti o nové pobytové oprávnění, kdy záznam v rejstříku trestů je obligatorní překážka k získání pobytového oprávnění dlouhodobějšího charakteru. Záznam v rejstříku trestů však neomezuje žalobce k podání žádosti o krátkodobé (turistické) vízum, které mu může být vydáváno opakovaně do doby, než bude splňovat podmínky pro udělení dlouhodobého víza nebo oprávnění k pobytu. S ohledem na výše uvedené neshledal žalovaný žádné skutečnosti, ani okolnosti, které by odůvodňovaly naprostou nezbytnost přítomnosti žalobce na území ČR, přičemž aktuálně nedisponuje žádným pobytovým oprávněním a jedinou možností je požádat o nové pobytové oprávnění mimo území ČR.

K námitce týkající se porušení čl. 8 odst. 2 Úmluvy o lidských právech a základních svobodách (dále jen **Úmluva**) žalovaný konstatoval, že je potřeba kumulativně splnit podmínky zásahu do rodinného a soukromého života, uvedené v tomto článku Úmluvy. Z judikatury NSS však vyplývá, že není nezbytné, aby se správní orgány výslovně vyjadřovaly ke všem stanoveným kritériím. Žalovaný je toho názoru, že z vyjmenovaných kritérií uvedených za spojkou „a“ postačí splnit jedno z uvedených kritérií. V tomto případě byly splněny kumulativně podmínky obou částí čl. 8 odst. 2 Úmluvy, neboť vydané rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem o pobytu cizinců a dodržování podmínek pobytu cizinců na území ČR lze podřadit pod pojem „veřejné bezpečnosti“. V dané souvislosti je vhodné poukázat na to, že čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob stran místa pobytu. Obecně Úmluva deklaruje právo na respektování rodinného života. Současně připouští zásah do tohoto práva, děje-li se tak v souladu se zákonem a v oblastech zájmů chráněných státem, přičemž rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU tuto podmínku splňuje.

Co se týče námítka týkající se nevyžádání stanoviska OSPOD žalovaný konstatoval, že správní orgán I. stupně nepochybil, když si zmíněné stanovisko nevyžádal, neboť tento úkon by nepřinesl žádné nové skutečnosti, které by měly vliv na vydané rozhodnutí. Správní orgán I. stupně žádným způsobem nevyvracel nebo nerozporoval rodinný život žalobce, právě s přihlédnutím k této skutečnosti vydal pouze rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU. OSPOD zastupuje zájmy dítěte v řízení, v nichž se rozhoduje o samotných nezletilých. Jedná se např. o svěřením do péče, určení výše výživného nebo upravení styku s rodiči a kontrola je zaměřena na děti uvedené v § 6 a v § 54 zákona č. 359/1999 Sb., o sociálně-právní ochraně dětí, ve znění pozdějších předpisů. Posouzení důsledků dočasného odloučení od svého rodiče, který pozbyl pobytové oprávnění a musí vycestovat, není důvodem uvedeným v § 6 nebo § 54 uvedeného zákona, a z úřední činnosti je žalovanému známo, že právě z důvodu nesplnění podmínek výše uvedených paragrafů, OSPOD kontrolu a šetření neprovádí.

Závěrem žalovaný shrnul, že v rámci vedeného řízení nebylo zjištěno žádné pochybení, které by způsobovalo nezákonnost řízení či samotného rozhodnutí. Protiprávní jednání žalobce bylo prokázáno bez důvodných pochybností, přičemž realizované dokazování vedlo ke zjištění stavu věci požadovaného § 3 správního řádu. Lze tedy se správním orgánem I. stupně souhlasit, že za daného stavu došlo k naplnění předpokladů pro vydání rozhodnutí dle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť učiněná zjištění odůvodňují závěr,

že žalobce pobýval na území ČR od 6.11.2020 do 11.11.2020 bez platného oprávnění k pobytu a vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění by bylo nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života žalobce. Správní orgán I. stupně současně v předmětném správním řízení postupoval v souladu s právními předpisy, a spisový materiál obsahuje dostatečné množství podkladů pro vydání rozhodnutí. I z hlediska správnosti lze napadené rozhodnutí označit za správní opatření odpovídající zjištěnému porušení zákona, okolnostem daného případu, za opatření postačující k nápravě vzniklého protiprávního stavu, i za opatření odpovídající zájmu sledovanému zákonem o pobytu cizinců. Současně se přijaté opatření nevymyká způsobu, jakým je rozhodováno v obdobných případech, a rozhodnutí tedy plně koresponduje i s § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb. Správní orgán I. stupně se také dostatečným způsobem vypořádal s posouzením přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí, které odpovídají kritériím čl. 5 Směrnice. Žalovaný se proto se závěry správního orgánu I. stupně, které byly v jeho rozhodnutí prezentovány, se plně ztotožnil, a rozhodnutí na základě výše uvedeného hodnotí jako vydané zcela v souladu s právními předpisy.

5. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 15.5.2023** nejprve uvedl, že žalobní námitky nejsou odlišné od těch, které byly uplatněny v odvolání ze dne 6.12.2022, proto plně odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřil k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedl důvody, pro které bylo shledáno naplnění znaků skutkové podstaty § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. V rámci předmětného řízení o uložení povinnosti opustit území členských států EU byly zjištěny a doloženy relevantní podklady pro konstatování protiprávního jednání žalobce a zohledněny skutečnosti týkající se jeho rodinných vazeb na území ČR. V rámci vedeného správního řízení se žalovaný zcela dostačujícím způsobem vypořádal se vším, co v řízení vyšlo najevo i s tím, co uvedl žalobce v rámci odvolání. K důvodům vydání napadeného rozhodnutí žalovaný doplnil, že napadené rozhodnutí bylo vydáno pro naplnění § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tedy na základě jednoznačně zjištěného neoprávněného pobytu žalobce na území ČR a zjištěných jeho rodinných vazeb na území ČR, pro které by vydání rozhodnutí uložení správního vyhoštění z území členských států EU bylo nepřiměřeným zásahem do rodinného a soukromého života. Výkon trestu odnětí svobody a situace rodiny v době nepřítomnosti žalobce byly zohledněny pouze v rámci posouzení přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života. Žalovaný vyjádřil přesvědčení, že v odvolacím řízení postupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu, a ze své strany neshledal žádné porušení zákonných ustanovení, proto navrhl zamítnutí žaloby.
6. **Ze zasláního správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 28.3.2023 i ve vyjádření žalovaného ze dne 15.5.2023 odpovídají obsahu spisu. Podle doručanky z datové schránky bylo napadené rozhodnutí ze dne 28.3.2023 právnímu zástupci žalobce doručeno dne 30.3.2023.
7. Podáním ze **dne 9.6.2023 zástupce žalobce** požádal o nařízení ústního jednání.
8. **Dne 11.9.2023 se žalovaný** písemně omluvil z jednání, jelikož ve stanovený den není možné zajistit účast příslušného pracovníka a současně plně odkázal na písemné stanovisko.
9. **Ústního jednání soudu konaného dne 26.10.2023** se zúčastnil pouze zástupce žalobce, nepřítomnost žalobce i žalovaného byla omluvena. Zástupce žalobce odkázal na podanou

žalobu, setrval na ní a zdůraznil skutečnosti v ní uvedené, závěrem pak navrhl, aby bylo žalobě plně vyhověno, napadené rozhodnutí zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení, také bylo požadováno přiznání nákladů řízení.

10. Podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Ve věcech rozhodnutí o povinnosti opustit území rozhoduje specializovaný samosoudce (§ 31 odst. 2 s.ř.s.).
11. Dle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců *„Rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie policie vydá cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, nebo“*
12. Podle § 50a odst. 3 zákona o pobytu cizinců *„Policie v rozhodnutí podle odstavců 1 a 2 stanoví dobu k vycestování z území nebo z území členských států Evropské unie, a to v rozmezí 7 až 60 dní. Pokud by měla doba k vycestování začít běžet v době trvání zajištění cizince, začíná tato doba běžet ode dne ukončení zajištění. Pokud je v průběhu doby k vycestování cizinec zajištěn, běh této doby se zajištěním přerušuje. Požádá-li cizinec během doby k vycestování o stanovení nové doby k vycestování z důvodu uvedených v § 174a odst. 2, policie vydá nové rozhodnutí podle § 101 správního řádu, ve kterém stanoví novou dobu k vycestování s ohledem na délku trvání uváděných důvodů. Novou dobu k vycestování lze stanovit nejdéle na 180 dnů.“*
13. Dle § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců *„Cizinec je mimo povinností stanovených v jiných ustanoveních tohoto zákona dále povinen pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a vízem pokud tento zákona nestanoví jinak.“*
14. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *„Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí“.*
15. Podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí z důvodů v ní uvedených, avšak soud žalobu důvodnou neshledal z níže uvedených důvodů. Soud nejprve uvádí, že v daném případě není pochyb o tom, že žalobce není oprávněn pobývat na území ČR a dle správních orgánů nebyly dány podmínky pro uložení správního vyhoštění. Posuzovanou otázkou je, zda se správní orgány dostatečně vypořádaly s tím, zda bude či nebude žalobci uvedeným rozhodnutím nepřiměřeným způsobem zasaženo do soukromého nebo rodinného života a zda dané rozhodnutí je přiměřené.

16. V této situaci lze konstatovat, že zákonodárce stanovil dva režimy, které lze mimo jiné odlišit svou přísností kladenou na cizince. Zatímco v rámci rozhodnutí o správním vyhoštění je obligatorně stanovena doba, po kterou cizinec nemůže vstoupit na území členských států EU, u uložení povinnosti opustit území tento zákaz stanoven není. Cizinec může nadále využívat dalších možností, díky nimž by mohl získat možnost oprávněného pobytu na území ČR. Správní vyhoštění tak zpravidla znamená přísnější postup a nepříznivější následky pro cizince, než je tomu u rozhodnutí o povinnosti pouze opustit území členských států EU.
17. Soud konstatuje, že rozhodnutí o povinnosti opustit území je ve své podstatě nejmírnějším opatřením pro cizince, který neoprávněně pobývá na území ČR, neboť s tímto typem rozhodnutí není spojen zákaz opětovného vstupu na území po určitou dobu, čili dopady do soukromého a rodinného života již ze své podstaty budou tedy méně intenzivní, než kdyby se jednalo o správní vyhoštění (srov. rozsudek NSS ze dne 19.12.2018, č.j. 8 Azs 290/2018-27).
18. Rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců nelze vydat, jestliže by jím došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. K tomuto závěru dospěl NSS v rozsudku ze dne 28.3.2017 č.j. 7 Azs 24/2017–29, v němž konstatoval, že „i v případě vydání rozhodnutí o ukončení pobytu cizince podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců je třeba posuzovat přiměřenost dopadů tohoto rozhodnutí podle § 174a téhož zákona. Daná sféra je pod ochranou základního práva na respektování soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Ustanovení § 50a zákona o pobytu cizinců transponuje do vnitrostátní úpravy čl. 6 odst. 1 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí. Její čl. 5 ukládá členským státům povinnost náležitě při jejím provádění zohlednit a) nejulastnější zájem dítěte, b) rodinný život a c) zdravotní stav dotčeného státního příslušníka třetí země a dodržet zásadu nenavrácení“. NSS však ve svém rozhodnutí ze dne 16.5.2017 č.j. 6 Azs 11/2017-27 uvádí, že „práva vyplývající z čl. 8 Úmluvy však nejsou absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu. Judikatura ESLP v této souvislosti zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18.10.2006, Üner proti Nizozemsku, č. 46410/99, § 57-58, a rozsudky ze dne 31.1.2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, § 39, či ze dne 28.6.2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, § 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou 6 Azs 11/2017 veřejného pořádku. (obdobně viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 – 45, nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20.2.2007, č. j. 10 Ca 330/2006 – 89, publikovaný pod č. 1230/2007 Sb. NSS).“
19. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí i z rozhodnutí správního orgánu I. stupně je zřejmé, že se oba správní orgány vypořádaly s posuzováním zásahu do rodinného a soukromého života žalobce i přiměřenosti rozhodnutí dostatečně, pročez jejich rozhodnutí nelze označit za nepřezkoumatelná. Správní orgány vzaly do úvahy délku jeho pobytu na území, věk,

zdravotní stav, rodinné a ekonomické poměry na území ČR, dále společenskou a kulturní integraci v ČR a intenzitu vazeb v zemi původu. Žalobce, který pobýval na území ČR bez platného oprávnění k pobytu na území od 6.11.2020 do 11.11.2020, je v produktivním věku, není nezletilou, mladistvou nebo nezaopatřenou osobou, ani osobu v důchodovém věku, která potřebuje stálou péči, tzn., že dokáže se sám o sebe postarat. S ohledem na to, že má žalobce na území manželku a 2 nezletilé děti, správní orgány upustily od správního vyhoštění, které by bylo z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života nepřiměřené, proto správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU, které v odvolacím řízení žalovaný potvrdil.

20. Jak vyplývá z napadeného rozhodnutí, je tedy jasné, že k určitému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce jistě dojde, avšak nejedná se o zásah nepřiměřený, i vzhledem k tomu, že žalobce na území ČR pobývá nelegálně, a to i v důsledku páchání trestné činnosti na území ČR. Žalovaný neshledal zásah v nepřiměřené intenzitě jednak z toho důvodu, že do této sféry bylo již citelně zasazeno odsouzením a výkonem trestu odnětí svobody v délce více než 3 let, kdy žalobce ztratil výraznější vliv na chod rodiny, vývoj svých dětí a byla oslabena citová vazba dětí k němu, stejně jako byla oslabena vazba k ostatním rodinným příslušníkům. Manželka žalobce uvedla, že v době jeho nepřítomnosti se na péči, výchově a finančním zabezpečení částečně podíleli kromě ní i rodiče žalobce. Je nutno podotknout, že žalobce nastoupil do výkonu trestu odnětí svobody v době, kdy dětem byly 3 a 18 měsíců (od 12.6.2017 do 6.10.2022), tedy v době nutné celodenní a nepřetržité péče o ně. Po dobu nepřítomnosti i v přítomnosti žalobce se jeho rodiče podílí na výchově dětí i na finančním zabezpečení rodiny. Z vyjádření manželky žalobce o současném chodu rodiny je dále patrné, že dočasné odloučení žalobce z důvodu výkonu trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky nevedlo k rozpadu rodiny nebo ztrátě citových vazeb mezi rodinnými příslušníky. Žalobce neuvedl žádné činnosti spočívající výhradně na jeho osobě, které by prokazovaly nepostradatelnou každodenní péči o jeho nezletilé děti.
21. Jelikož žalobce ani jeho manželka neuvedly žádné skutečnosti, které by prokazovaly, že děti jsou výhradně závislé na žalobci a jeho péči, je soud toho názoru, že v tomto případě nejsou dány skutečnosti, které by odůvodňovaly nezbytnou přítomnost žalobce na území ČR a nemožnost vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU z důvodu nepřiměřeného zásahu do rodinného a soukromého života žalobce nebo jeho rodinných příslušníků. Zdejší soud toto hodnocení správních orgánů považuje za zcela dostačující vypořádání se jak s otázkou přiměřenosti rozhodnutí, tak ve vztahu k dopadu do soukromého a rodinného života žalobce.
22. Současně soud poukazuje, že k aplikovatelnosti institutu rozhodnutí o povinnosti opustit území ve smyslu § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců (dříve § 50a odst. 3 zákona o pobytu cizinců) lze také odkázat na rozsudek NSS ze dne 16.5.2017 č.j. 6 Azs 11/2017-25: „Rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců není spojeno s bezprostředním výkonem tohoto rozhodnutí, což je dalším znakem odlišujícím jej od rozhodnutí o správním vyhoštění. Za účelem výkonu povinnosti opustit území také nelze cizince zajistit dle zákona o pobytu cizinců. Z důvodové zprávy k novele zákona o pobytu cizinců č. 314/2015 Sb., kterou bylo uvedené ustanovení do zákona zakotveno, lze vyčíst úmysl zákonodárce stanovit povinnost opustit území v souladu s návratovou směrnicí i těm cizincům, kteří chtějí dobrovolně vycestovat a nejsou shledány důvody pro rozhodnutí o správním vyhoštění. Návratová směrnice totiž obecně ukládá povinnost rozhodnout o opuštění území v případech všech cizinců, kteří se neoprávněně nacházejí na území, kromě výjimek stanovených směrnicí.“ Vzhledem ke všemu shora uvedenému i ke zcela minimálnímu zásahu rozhodnutí o

povinnosti opustit území členských států EU do práv žalobce a jeho soukromého a rodinného života, soud uzavřel, že napadené rozhodnutí není nepřiměřené ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, přičemž ani nedošlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce v této věci.

23. Na základě výše uvedeného má soud také za to, že žalovaný dostatečně zhodnotil zájmy nezletilých dětí žalobce. Zdejší soud považuje také za nadbytečné vyžádání si stanoviska OSPOD, neboť v průběhu řízení nebyly zpochybněny skutečnosti ohledně rodinného soužití uvedené žalobcem a jeho manželkou. V tomto ohledu je napadené rozhodnutí je přezkoumatelné.
24. Žalobce také namítal, že žalovaný neuvedl, v čem převažuje veřejný zájem na jeho vycestování. Z napadeného rozhodnutí však zcela jasně vypovídá, že protiprávní jednání žalobce nespočívá pouze v jeho nelegálním pobytu na území ČR, ale také v opakovaném páčání úmyslné trestné činnosti, což jednoznačně představuje nebezpečí pro veřejný pořádek. Soud tak shledává tuto námitku žalobce za nedůvodnou.
25. Cizinci, kteří chtějí pobývat na území ČR, jsou povinni dodržovat povinnosti vyplývající ze zákona o pobytu cizinců a pokud tomu tak není, pak se vystavují riziku uložení správního vyhoštění či povinnosti opustit území ČR. Je proto na každém cizinci, aby si zabezpečil splnění podmínek k legálnímu pobytu na území. V opačném případě, kdy cizinec nedodržuje své povinnosti stanovené zákonem o pobytu cizinců a dopustí se protiprávního jednání, musí být srozuměn s tím, že mu může být uloženo správní vyhoštění, popř. uložena povinnost vycestovat z území bez stanovení zákazu pobytu.
26. Závěrem zdejší soud konstatuje, že se s hodnocením správních orgánů plně ztotožňuje a podotýká, že rozhodnutím o povinnosti opustit území ve smyslu § 50a zákona o pobytu cizinců žalobci nebyl stanoven zákaz vstupu na území členských států EU, nýbrž toliko povinnost vycestovat z území těchto států. Žalobci tak nic nebrání usilovat o získání legálního pobytového oprávnění na území ČR či si zařídit pobyt v jiném státě. Soud ze všech uvedených důvodů uzavřel, že s ohledem na porušování právních předpisů ze strany žalobce, jakož i na to, že mu nebyl uložen zákaz vstupu na území EU, žalobou napadené rozhodnutí nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce dle čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod či čl. 8 Úmluvy zvláště pak, když správní orgány zvolily velmi mírné opatření, čímž je v této věci rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU dle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Napadené rozhodnutí z výše uvedených důvodů soud nepovažuje ani za nepřiměřené ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Zájem na dodržování právních předpisů ČR tak v daném případě převáží nad právem na zachování soukromého a rodinného života žalobce. Z toho důvodu má soud za to, že tato námitka je rovněž nedůvodná.
27. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), když žádnou z žalobních námitek soud neshledal důvodnou, jak uvedeno shora.
28. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s.ř.s., dle něhož by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému žádné náklady řízení nevznikly, proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků řízení přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 26. října 2023

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně